

РЕШЕНИЕ

№ 132

гр. Шумен, 07.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ШУМЕН, СЪСТАВ II, в публично заседание на двадесет и трети ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Азадухи Ов. Карагьозян

Членове: Константин Г. Моллов
Теодора Енч. Димитрова

при участието на секретаря Таня Й. Кавърджикова
като разгледа докладваното от Азадухи Ов. Карагьозян Въззивно гражданско дело № 20213600500408 по описа за 2021 година

Производство по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

С решение №260265 от 9.06.2021г. по гр.д.№2782 по описа за 2020г. на ШРС , поправено с решение 260331/23.07.2021г. по гр.д.№2782 по описа за 2020г. на ШРС , съдът е осъдил Министерство на отбраната на Република България, представлявано от Министъра на отбраната, адрес: гр.София. ул. „Дякон Игнатий“ № 3, да заплати на П.В.П., ЕГН *****, със съдебен адрес: гр. Ш., ул. №, ет., следните суми: 13 939, 85 лева /тринадесет хиляди деветстотин тридесет и девет лева и осемдесет и пет стотинки/, представляваща обезщетение за причинена на ищеца имуществена вреда, настъпила в следствие на трудова злополука, претърпяна на 10.08.1999 г., като военнослужещ при изпълнение на служебните задължения, съставляващо разлика между неполучена пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл.69 КСО и получена пенсия за инвалидност, считано за периода от 07.12.2017 г. до предявяване на иска (07.12.2020 г.), ведно с обезщетение за забава, в размер на законната лихва върху главницата, считано от датата на предявяване на иска- 07.12.2020 г. до окончателното изплащане на задължението; 4 247, 77 лева /четири хиляди двеста четиридесет и седем лева и седемдесет и седем стотинки/, представляваща обезщетение за забава, в размер на законната лихва върху главницата, считано за периода от 07.12.2017 г. до деня на предявяване на иска 07.12.2020 г., както и да му заплати сума от 2 570.00 лева /две хиляди петстотин и седемдесет лева/, представляваща извършените по делото разноски, съразмерно уважената част от исковете, осъдил е Министерство на отбраната на Република България, представлявано от Министъра на отбраната, адрес: гр.София. ул. „Дякон

Игнатий“ № 3, да заплаща на П.В.П., на основание чл.124, ал.2 от ГПК, обезщетение за причинена на ищеца имуществена вреда, настъпила в следствие на трудова злополука, претърпяна на 10.08.1999 г., като военнослужещ при изпълнение на служебните задължения, съставляващо разлика между неполучена пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл.69 КСО и получена пенсия за инвалидност, в размер на 412, 70 лева /четиристотин и дванадесет лева и седемдесет стотинки/, месечно, считано от 01.01.2021 г. до настъпване на обстоятелства, изменящи или погасяващи правото на пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл.69 от КСО , както и да му заплати сума от 319.51лв. представляваща обезщетение за причинена на ищеца имуществена вреда, настъпила в следствие на трудова злополука, претърпяна на 10.08.1999 г., като военнослужещ при изпълнение на служебните задължения, съставляващо разлика между неполучена пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл.69 КСО и получена пенсия за инвалидност, за периода от 08.12.2020 г. до 31.12.2020 г., ведно със законната лихва за забава за всяка една месечна вноска до окончателното изплащане на задължението , с падеж на вноската –последният ден на месеца , за който се отнася същата.

Решението е обжалвано от ответника Министерство на отбраната на Република България, действащо ,чрез пълномощника си юрисконсулт И.Б.-К. , като незаконосъобразно и неправилно по изложените в жалбата съображения. Жалбоподателите молят решението да бъде отменено и вместо това съдът да постанови ново с което да отхвърли исковете като неоснователни и недоказани.

Ответникът П.В.П., действащ ,чрез пълномощника си адв.С.С. от ШОК е депозирал отговор на въззивната в който оспорва същата като неоснователна и недоказана по изложените в отговора съображения и моли съдът да я остави без уважение и потвърди решението.

Въззивната жалба е подадена срока по чл.259 ал.1 от ГПК от надлежна страна, при наличие на правен интерес и е допустима. Разгледана по същество жалбата е частично основателна.

След проверка по реда на [чл. 269 от ГПК](#), въззивният съд намери, че обжалваното решение е валидно и допустимо, като в хода на процеса и при постановяването му не са допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила.

Като обсъди основанията и доводите изложени от страните ,както и събраните по делото доказателства ,съдът приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Ищецът в исковата си молба твърди ,че на 10.08.1999 г. в гр. Ш., при изпълнение на задълженията му като кадрови военнослужещ, претърпял трудова злополука, установена със Заповед №528/15.11.2000 г. на Началника на ВВУАПВО „П. В.“. В последствие, със Заповед №КВ-301/28.04.2001 г. на Министъра на отбраната ищецът бил освободен от заеманата длъжност и с последваща Заповед С№266/30.05.2001 г. на Началника на ВВУАПВО „П. В.“ бил уволнен,поради негодност за военна служба, считано от 30.05.2001 г. От сочения момент до датата на предявяване на иска е инвалидизиран. За претърпените от трудовата злополука вреди ищецът бил предявил искове по реда на Закона за отбраната и въоръжените

сили на РБългария /ЗОВСРБ/. С поредица от съдебни решения, ответникът- Министерство на отбраната на Република България, представлявано от Министъра на отбраната, адрес: гр.София. ул. „Дякон Игнатий“ № 3, бил осъден да му заплати обезщетения за имуществени и неимуществени вреди, измежду които и обезщетение за имуществени вреди, представляващо разлика между неполученото, поради злоуполуката трудово възнаграждение и получената пенсия за инвалидност. На 07.12.2016 г. навършил 52 години, която възраст била пределната възраст за военна служба. Достигането на тази пределна възраст било основание за уволнение по чл.162, т.2 от ЗОВСРБ. На 07.12.2017 г. навършил 53 години, от когато придобил право на пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл.69 ал.9, вр. с ал.1 от Кодекса за социално осигуряване, чийто размер би бил определен въз основан на осигурителния му стаж и осигурителен доход, който щял да придобие, ако не бе настъпила трудовата злоупотрека. Така размерът на пенсията му би надвишил размера на получаваната към момента пенсия за инвалидност. Горното обуславяло правния му интерес от предявяване на настоящите иски.

Ищецът претендира ответникът да му заплати следните суми: 13 939, 85 лева лева, представляваща сбор от обезщетение за причинена на ищеца имуществена вреда, настъпила в следствие на трудова злоупотрека, претърпяна на 10.08.1999 г., като военнослужещ при изпълнение на служебните задължения, съставляващо разлика между неполучена пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл.69 КСО и получена пенсия за инвалидност, считано за периода от 07.12.2017 г. до предявяване на иска (07.12.2020), ведно с обезщетение за забава, в размер на законната лихва върху главницата, считано от датата на предявяване на иска до окончателното изплащане; сумата от 4 247, 77 лева. представляваща обезщетение за забава, в размер на законната лихва върху главницата, считано за периода от 07.12.2017 г. до деня на предявяване на иска 7.12.2020г.; обезщетение за причинена на ищеца имуществена вреда, настъпила в следствие на трудова злоупотрека, претърпяна на 10.08.1999 г., като военнослужещ при изпълнение на служебните задължения, съставляващо разлика между неполучена пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл.69 КСО и получена пенсия за инвалидност, в размер на 412, 70 лева /четиристотин и дванадесет лева и седемдесет стотинки/, месечно, считано от 01.01.2021 г. до настъпване на обстоятелства, изменящи или погасяващи правото на пенсия, както и да му заплати сума от 319.51лв. представляваща обезщетение за причинена на ищеца имуществена вреда, настъпила в следствие на трудова злоупотрека, претърпяна на 10.08.1999 г., като военнослужещ при изпълнение на служебните задължения, съставляващо разлика между неполучена пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл.69 КСО и получена пенсия за инвалидност, за периода от 08.12.2020 г. до 31.12.2020 г., ведно със законната лихва за забава за всяка една месечна вноска до окончателното изплащане на задължението , с падеж на вноската –последният ден на месеца , за който се отнася същата.

Ответникът в отговора на исковата молба оспорва исковите като недопустими, евентуално като неоснователни и също така и като погасени по давност.

Не е спорно между страните , като се установява и от приложените по делото писмени

доказателства , че на 10.08.1999 г., при извършване на водопроводно заваръчни работи в Артелерийско – техническия дивизион на ВВУАПВО „ П. В. „, гр. Ш., ищецът, изпълняващ по това време длъжността началник на базов пункт, с военно звание старшина I степен, паднал от тавана на столовата, вследствие на което получил контузни рани на главата и лявата гръдна половина. Инцидентът бил обявен за трудова злополука със заповед № 528/15.11.2000 г. на началника на ВВУАПВО. Със заповед № KB-301/28.04.2001 г. на Министъра на отбраната ищецът бил освободен от заеманата длъжност, а с последваща заповед № 266/30.05.2001 г. на началника на ВВУАПВО бил уволнен поради негодност за военна служба, считано от 30.05.2001 г. Между страните не е спорно, че между тях е съществувало служебно правоотношение , настъпването на трудова злополука и освобождаването на ищеца от военна служба. Тези обстоятелства се установяват и от приложените неоспорени, писмени доказателства и от влезлите в сила съдебни решения, в които е прието ,че са наличието всички елементи от фактическият състав на чл. 49 от ЗЗД за ангажиране на отговорността на ответника за причинените му вреди от настъпилата трудова злополука по време на изпълнение на служебните му задължения. През 2001 г. ищецът бил освидетелстван и му била отпусната пенсия за инвалидност поради трудова злополука. С ЕР №1147/27.04.2018г. на ТЕЛК при МБАЛ – Шумен бил преосвидетелстван като му била призната 54% неработоспособност по причина травматични увреждания вследствие трудовата злополука, за срок от три години до 1.04.2021г. От представените разпореждания на ТПНОИ – Шумен се установява размера на получаваната от ищеца пенсия за исковият период . Видно от приложените съдебни решения, на ищеца са му присъдени обезщетения за претърпени в следствие на процесната злополука имуществени вреди, съставляващи разлика между brutното трудово възнаграждение, което би получавал и получаваната пенсия за инвалидност, за периода от 2006-2016 г. Няма спор, че на 07.12.2017 г. ищецът е навършил 53 годишна възраст, от който момент е придобил правото на пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл.69, ал.9, вр. с ал.1 от КСО. От заключението по извършената ССЕ пред ШРС , неоспорено от страните и прието от съда се установява, че от навършване на 53 годишна възраст ищецът би придобил правото на пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл.69, ал.9, вр. с ал.1 от КСО, чийто размер би бил определен въз основа на осигурителния му стаж и осигурителен доход, ако бе продължил да работи на същата длъжност и не бе претърпял трудовата злополука. Размерът на обезщетението, съставляващо имуществена вреда от трудова злополука и формирано като разлика между неполучена пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл.69 от КСО и получена пенсия за инвалидност за процесния период /от 07.12.2017 г. до 07.12.2020 г./ е брутно равно на 13 939, 85 лева, а месечно, считано от месец януари 2021 г. размерът на тази разлика е равен на 412, 70 лева, като за периода от датата на предявяване на иска /от 07.12.2020 г./ до края на месец декември се равнява на сума от 319, 51 лева.

При така установената фактическа обстановка ,съдът достигна до следните правни изводи : Ищецът е предявил срещу ответника искове с правно основание чл.233 ал.5 от ЗОВСРБ , вр. чл. 49 от ЗЗД ,вр. с чл.45 от ЗЗД и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД.

Ответникът е направил възражение , че по съдебни решения на ищеца били присъдени обезщетения за имуществени вреди и мораторна лихва за периода от 2006г. до 2012г. По този начин ищецът бил получил обезщетение в пълен обем на всички възможни вреди – имуществени и неимуществени ,вкл. пропуснати ползи от претърпяната на 10.08.1999г. трудова злополука. Следователно спорът между страните дължи ли се обезщетение, характера на същото , неговият размер ,включително за размера на дължимата лихва за забавено плащане по чл.86 от ЗЗД бил решен от съдилищата със сила на присъдено нещо и било недопустимо пререшаването му. Настоящото дело и предходните такива , изброени във въззивната жалба били тъждествени по страни , основание и търсена защита.

Съдът счита това възражение за неоснователно , тъй като ищецът претендира обезщетение по чл.49 от ЗЗД за нов период от време , който не е бил предмет на исковете по предходните дела между страните и за който период няма влязло в сила съдебно решение, като търсеното от ищеца обезщетение е за друга разлика - за разликата между неполучена пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл.69 КСО и получена пенсия за инвалидност, а предмет на предходните дела е била разликата между получаваната от ищеца инвалидна пенсия и следващото му се трудово възнаграждение за исковите периоди.

Следователно настоящият искът за обезщетение за имуществени вреди не е недопустим , поради наличието на сила на присъдено по предходните съдебни решения между страните .

За да се присъди обезщетение за претърпени вреди по реда на чл.233, ал.5 от ЗОВСРБ, следва да се установят фактическия състав на чл.49, вр. чл.45 от ЗЗД, както и специфичните изисквания на специалната разпоредба на чл.233, ал.1 от ЗОВСРБ. Отговорността по чл. 49 от ЗЗД е гаранционно-обезпечителна и е изключение от принципа, че всеки носи отговорност за себе си и своите деяния. Законодателят е предвидил възможност да се репарират вредите, причинени от друг правен субект, като в този смисъл отговорността е за чуждо деяние, с което е причинена вреда на пострадалия. За ангажиране отговорността по този текст следва да бъде установено наличието на възлагане на работа от ответника на пострадалия, респ. на прекия причинител на вредите, ако има такъв; вреди, причинени от изпълнителя при или по повод извършване на възложената му работа и причинна връзка между деянието и настъпилите от него вреди. Правото на обезщетение по чл.233 от ЗОВСРБ възниква при наличие на доказана по съответния ред средна или тежка или телесна повреда. Получената тежка или средна телесна повреда, причинена при или по повод изпълнение на военната служба е правопораждащият факт, от който за военнорслужещия възниква правото да търси от работодателя обезщетение за претърпени вреди. Този факт следва да бъде установен по предвидения към момента на неговото възникване ред.

В случая наличието на тези предпоставки е установено безспорно по делото от приетите доказателства ,както и в предходните съдебни решения между страните. Ищецът търси репариране на вреди от категорията на пропуснатата полза, изразяващи се в пропуск да реализира пълният размер на пенсията за осигурителен стаж и възраст, която би получавал, ако не е била злополуката. Съгласно правната доктрина и съдебната практика на

обезщетение подлежат всички вреди, които са настъпили или ще настъпят като пряка и непосредствена последица от непозволеното увреждане. Безспорно е, че в следствие на трудовата злополука ищецът е загубил работата си, тъй като нарушеното му здраве е станало причина за невъзможност на същия да изпълнява служебните си задължения. Именно, поради трудовата злополука ищецът е загубил и възможността на реализира трудови доходи /доходите, които е получавал по повод служебното правоотношение/. Загубата на тези доходи, респ. възможността да работи и да се осигурява за придобиване на право на пенсия за осигурителен стаж и възраст е в пряка причинно-следствена връзка с настъпилата злополука. Ето защо съдът приема в случая, че разликата между неполучената пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл.69 от КСО и получаваната пенсия за инвалидност от ищеца съставлява пряка и непосредствена имуществена вреда, от категорията на пропуснатата полза, настъпила в следствие на трудовата злополука, която по смисъла на гражданския закон следва да бъде репарирана от ответника по реда на чл.49 от ЗЗД. От заключението по извършената ССЕ, прието без никакви възражения от страните и по отношение, на което съдът няма основания да се съмнява в обективността и правилността му, се установи, че от навършване на 53 годишна възраст ищецът би придобил правото на пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл.69, ал.9, вр. с ал.1 от КСО, чийто размер би бил определен въз основа на осигурителния му стаж и осигурителен доход, ако бе продължил да работи на същата длъжност и не бе претърпял трудовата злополука. ВЛ дава заключение, като посочва, че размерът на обезщетението, съставляващо имуществена вреда от трудова злополука и формирано като разлика между неполучена пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл.69 от КСО и получена пенсия за инвалидност за процесния период /от 07.12.2017 г. до 07.12.2020 г./ е брутно равно на 13 939, 85 лева, а месечно, считано от месец януари 2021 г. размерът на тази разлика е равен на 412, 70 лева, като за периода от датата на предявяване на иска /от 07.12.2020 г./ до края на месец декември се равнява на сума от 319, 51 лева.

Предвид гореизложеното ,предявените искове са основателни и доказани и следва да се уважат в пълен размер.

Възражението на ответника ,че с постановеното решение на ШРС се нарушавала разпоредбата на чл.101 ал.1 т.2 от КСО ,тъй като не можело да се получава едновременно лична или наследствена пенсия за осигурителен стаж и възраст и лична или наследствена пенсия за инвалидност поради общо заболяване е неоснователно , тъй като този текст в случая не намира приложение. На ищеца не се следват две пенсии едновременно , а само разликата между тях . Цитираната във въззивната жалба съдебна практика на ВКС не намира приложение в случая ,тъй като е за отговорността на работодателя по чл.200 от КТ , а в случая настоящият иск е по чл.49 от ЗЗД ,където ответникът отговаря за всички причинени вреди на ищеца ,които са пряка и непосредствена последица от деликта.

Срокът на ЕР №1147/27.04.2018г. на ТЕЛК при МБАЛ – Шумен е до 1.04.2021г. , но срокът му не е изтекъл към настоящият момент ,тъй като на осн.пар.20 от ПЗР на ЗМДВИП в сила от 13.03.2020г. експертните решения на ТЕЛК при които срокът на инвалидност

,съответно срокът на годност е изтекъл по време на извънредното положение или на извънредната епидемична обстановка ,продължава действието си по време на извънредното положение ,съответно на извънредната епидемична обстановка и три месеца след нейната отмяна , като с решение №826/25.11.2021г. на МС извънредната епидемична обстановка е удължена считано от 1.12.2021г. до 31.03.2022г.

Възражението на ответника ,че исковете са погасени по давност също е неоснователно. В случая погасителната давност за иска по чл.49 от ЗЗД е общата пет годишна давност и тя е започнала да тече от 7.12.2017г. , когато ищецът е навършил 53 годишна възраст и би придобил правото на пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл.69, ал.9, вр. с ал.1 от КСО. С оглед конкретния период, за който се претендират както главните, така и акцесорните вземания и датата, на която са предявени исковете, съдът счита същото за неоснователно. Не е изтекла нито общата петгодишна давност за вземанията за обезщетение в следствие непозволеното увреждане, нито кратката тригодишна давност за мораторното обезщетение, като съдът взе предвид и периода през 2020 г., през който в Република България бе обявено извънредно положение, по време на което давността бе спряна /чл.3, т.2 от ЗМДВИП/. Също така в съдебната практика е установен принципа ,че при иск за имуществени вреди от трудова злополука или професионално заболяване давностният срок започва да тече от всяко последващо решение на ТЕЛК за всеки нов период на преосвидетелстване ,независимо дали се потвърждава диагнозата или е констатирано влошаване на здравословното състояние , като всяко ново преосвидетелстване за определен период ,съставляват нов правопораждащ юридически факт ,от който момент за ищеца възниква правото на иск за вреди за същият период .В този смисъл са реш.№286/16.07.2010г. на ВКС по гр.д.№69/2009г. IV ГК , постановено по реда на чл.290 от ГПК , опр. №500/18.05.2009г. на ВКС по гр.д.№425/2009г. III ГО ,опр №1060/29.10.2010г. на ВКС по гр.д.№800/2010г. III ГО .

На ищеца следва да се присъди и законната лихва върху обезщетението за имуществени вреди ,като тя следва да се присъди от момента в което то е станало изискуемо и са него се е породило правото да претендира такова за исковият период , а както се посочи по-горе това е датата на която ищецът е навършил 53 години -7.12.2017г. Лихвата следва да му се присъди глобално върху сумата от 13 939.85лв. за периода от 7.12.2017г. до 7.12.2020г. до датата на завеждане на исковата молба, а не върху всяка една сума месечно . В този смисъл е и съдебната практика –реш.№1387/9.11.2000г. на ВКС по гр.д. №781/2000г. V ГО ,реш.№605/6.06.1995г. по гр.д.№2462/94г. IV ГО, реш.№5 от 2.02.1995г. по гр.д.№565/94г. IV ГО и др. Размерът на тази лихва съдът определя по реда на чл.161 от ГПК с помоща на компютърна програма на 4247.77лв.

Сумата от 412, 70 лева представляваща бъдещи вреди дължими от 1.01.2021г. , което е след датата на исковата молба , следва да се присъди и се дължи до настъпването на нов юридически факт ,представляващ основание за изменение на размера или за отпадане на задължението за изплащане на присъденото месечно обезщетение , като в този смисъл е и съдебната практика/ реш.№153/2.06.2011г. на ВКС по гр.д.№526/2010г. IV г.о., реш.

№263/7.10.2013г. на ВКС по гр.д.№2790/2013г. IV г.о. , а не както го е присъдил ШРС с решението си само до настъпването на обстоятелства изменящи или погасяващи правото на пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл.69 от КСО. Това е така , тъй като промени в обстоятелствата могат да настъпят и по отношение на двете пенсии , чиято разлика се дължи от ответника и тези нови обстоятелства могат да послужат като основание за изменение размера на вече присъденото обезщетение ,като тази възможност следва да бъде указана в диспозитива на решението , удовлетворяващо претенцията за обезвреда на бъдещи вреди.

Предвид гореизложеното , следва решението на ШРС да се отмени в тази му част и вместо това обезщетението за сумата от 412, 70 лева представляваща бъдещи вреди дължими от 1.01.2021г. да се присъди **до настъпването на нов юридически факт ,представляващ основание за изменение на размера или за отпадане на задължението за изплащане на присъденото месечно обезщетение.**

С оглед на обстоятелството, че правните изводи, до които въззивната инстанция е достигнала, съответства на правните съждения на първоинстанционния съд, то решение в останалата му обжалвана част следва да бъде потвърдено.

Съобразно изхода от спора не се налага изменение на решението на ШРС в частта му за разносните тъй като размера на присъдените суми на ищеца не се променя. Жалбоподателят следва да заплати на ищеца и разносните му за въззивната инстанция в размер на 2 450лв. за адвокатски хонорар.

Водим от гореизложеното и на осн. чл.271 от ГПК ,съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение №260265 от 9.06.2021г. по гр.д.№2782 по описа за 2020г. на ШРС , поправено с решение 260331/23.07.2021г. по гр.д.№2782 по описа за 2020г. на ШРС , само в частта му с която съдът е присъдил ,че обезщетението за сумата от 412, 70 лева представляваща бъдещи вреди се дължи считано от 1.01.2021г., **до настъпването на обстоятелства изменящи или погасяващи правото на пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл.69 от КСО,** като вместо това постановява:

Че обезщетението за сумата от 412, 70 лева представляваща бъдещи вреди се дължи считано от 1.01.2021г **до настъпването на нов юридически факт ,представляващ основание за изменение на размера или за отпадане на задължението за изплащане на присъденото месечно обезщетение.**

ПОТВЪРЖДАВА решение №260265 от 9.06.2021г. по гр.д.№2782 по описа за 2020г. на ШРС , поправено с решение 260331/23.07.2021г. по гр.д.№2782 по описа за 2020г. на ШРС в останалата му обжалвана част.

ОСЪЖДА Министерство на отбраната на РБ, представлявано от министъра на отбраната, гр.София, ул. “Дякон Игнатий” № 3, да заплати на П.В.П., ЕГН : *****, с

адрес за призоваване – гр. Ш., ул. №, вх., ет. , ап., разноси по делото за въззивната инстанция в размер на 2 450лв. за адвокатски хонорар.

Решението подлежи на обжалване в едномесечен срок от съобщаването му на страните , пред ВКС на Р.България.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____